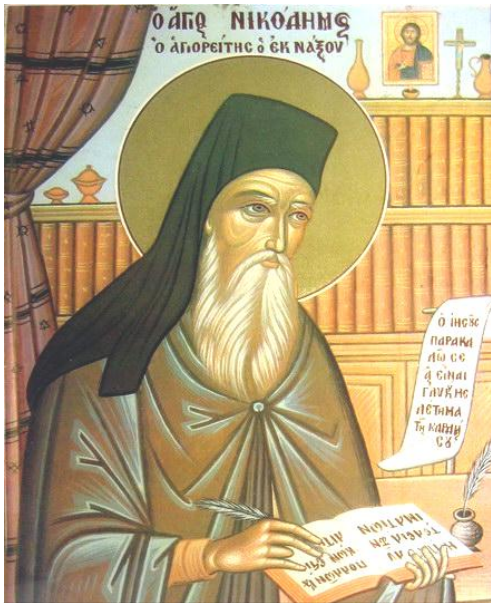

Nicicând să nu te sature să-L chemi pe Iisus!

Sf. Nicodim Aghioritul, icoană

Omul nu poate împlini altfel prima și marea poruncă, „să iubești pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta, din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău”, pe care ne-a dat-o Domnul (Lc. 10, 27), decât prin intermediul rugăciunii minții. Rugăciunea minții și a inimii, după Sfinții Părinți numiți neptici, înseamnă în primul rând ca omul să-și adune mintea în inimă și fără de a grăi cu gura, ci doar cu „cuvântul lăuntric” ce se rostește în inimă, să spună această rugăciune scurtă, într-un singur gând: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă”, ținându-și puțin, totodată, și respirația. Astfel, în chiar adâncurile inimii sale, omul cheamă numele preasfânt al Domnului și cere cu stăruință mila Sa, luând aminte numai și numai la cuvintele rugăciunii, fără a primi alt gând, nici din lăuntru, nici din afară, și își ține cugetul cu totul lipsit de închipuire, în afara oricărei imagini.

Imboldul pentru această lucrare și miezul ei le-au preluat cei care se îndeletnicesc cu ea din însăși învățătura Domnului, Care spune într-un anumit loc: „Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntru vostru” iar într-altul: „Fariseule orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, ca să fie curată și cea din afară. (Mt. 23, 26). Și Sfântul Apostol Pavel le scrie Efesenilor: „Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Iisus Hristos (...) Să vă dăruiască, după bogăția slavei Sale, ca să fiți puternic întăriți, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, și Hristos să Se sălășluiască, prin credință, în inimile voastre” (Efes. 3, 14). Ce altceva mai limpede ar putea exista decât această mărturie?

Duhul Sfânt îl învață pe fiecare creștin că acest lucru este de trebuință în nenumărate pagini ale Scripturii celei Noi, după cum pot constata cei care le cercetează cu atenție. Prin această lucrare duhovnicească și cărturărească, atunci când ea este însoțită de cea mai deplină, pe cât posibil, dobândire a virtuților, prin căldura care ia naștere în inimă și prin energia duhovnicească care urmează chemării Preasfântului nume, patimile sunt nimicite, iar mintea și inima se curăță încetul cu încetul și se unesc între ele, așa încât poruncile mântuitoare sunt mai ușor de împlinit... Și ca să vorbesc pe scurt, în acest chip putem să ne întoarcem mai repede la

harul desăvârșit al Duhului care ni s-a dat la început – care există înlăuntru nostru, dar care, precum scânteia ce se ascunde în cenușă, a fost îngropat înlăuntru patimilor – și să-l vedem strălucind puternic și luminându-ne mintea, iar mai apoi, să ne desăvârșim și să ne îndumnezeim, în modul cel mai potrivit. Dacă vreodată unii au lunecat puțin pe cale, ce ar fi de mirare? Au pățimit aceasta de cele mai multe ori din înfumurare, după cum spune Grigorie Sinaitul. Eu cred că principala cauză a lunecării lor este faptul că nu au urmat cu acrivie învățătura Părinților în ceea ce privește această lucrare. Nu este de învinuit lucrarea însăși, pentru numele lui Dumnezeu! Fiindcă lucrarea este sfântă și prin ea ne rugăm să fim izbăviți de toată înșelarea, întrucât și porunca lui Dumnezeu care conduce către viață, după cum spune Pavel, „mi s-a aflat a fi spre moarte. Pentru că păcatul, luând îndemn prin poruncă, m-a înșelat și m-a ucis prin ea. Deci, Legea e sfântă și porunca e sfântă și dreaptă și bună” (Rom. 7, 10-12). Dar acest lucru s-a făcut din cauza răutății celor care au înfăptuit porunca sub stăpânirea păcatului.

Ce să facem, așadar? Să condamnăm porunca dumnezeiască pentru păcatul unora? Și să trecem cu vederea o lucrare așa mântuitoare din cauza rățâcirii unora? În nici un caz. Nici una, nici alta.